

Апел председнику Тадићу и Скупштини Србије: Немојте се коцкати са будућношћу своје земље! „Не“ резолуцији о Сребреници.

Уважени господине Председниче и чланови Скупштине,

Као забринути амерички и европски интелектуалци и грађани, ми вам се обраћамо са позивом да преиспитате своју намеру да усвојите скупштинску резолуцију којом би се сребренички масакр у јулу 1995. године третирао као парадигматичан догађај за рат у Босни и Херцеговини, и то коришћењем израза који би се могли протумачити као да Србија прихвата одговорност за „геноцид.“

Погубљење муслиманских заробљеника у јулу 1995. године, након што су српске снаге заузеле Сребреницу, било је ратни злочин, али то ни у којем случају не представља парадигматичан догађај. Обавештеној јавности у западним земљама јасно је да су снаге, за које се сматра да су припадале Републици Српској, тада за три дана погубиле приближно онолико муслимана колико су муслиманске снаге, вршећи нападе на оближња српска насеља, убиле Срба током претходне три године. Ту нема ничега што би један злочин издвојило од другог, осим што је извршење једног од тих злочина било згуснутије у времену. У безобзирном грађанском рату, где све стране чине злочине, све невине жртве имају подједнако право на саосећање. Али неке од жртава немају право на посебно морално признање само зато што припадају одређеној етничкој групи. Ако патњу једне групе ставимо на пиједестал, то ону другу групу – у овом случају неборбена лица српске националности – нужно лишава подједнаке мере саосећања и моралне подршке, што су ствари на које они имају апсолутно право.

Далеко важније, питање, шта се у јулу 1995. године стварно догодило у Сребреници, зашто, и ко је стајао иза тих догађаја, још увек је отворено. Прихваћена верзија тих догађаја, коју су углавном обликовали ратна пропаганда и сензационалистички медијски извештаји, већ је превазиђена и интелектуалци у западном свету, који критички размишљају, у све већој мери је оспоравају и преиспитују. Поуздани подаци о тим догађајима још увек су недоступни и потребно их је истражити, али без тога није уопште могуће доносити одговорне закључке било какве врсте о природи и опсегу сребреничког масакра. Како опсег догађаја, тако и правна квалификација да је то био „геноцид,“ предмет су интензивног сучељавања опречних мишљења. Зато не би било ни најмање

мудро уколико би Србија и њена Скупштина формално прихватили верзију тих догађаја која у доказима има врло слабо упориште, али која повлачи моралне и политичке последице које би биле крајње штетне по Србију и њен народ.

Ми смо такође узнемирени могућношћу да би Србија и њена Скупштина могли прихватити тезу да је масакр у Сребреници, ма колико он био за жаљење, нешто што би се могло назвати „геноцидом.“ То би неоправдано обезвредило прави геноцид као појаву двадесетог века, где Холокауст јеврејског народа и масовно истребљење Јермена, Курда, Грка у Турској, Асираца и Рома представљају најупечатљивије примере.

Брине нас да политизација људске патње и фриволно коришћење једне озбиљне правне категорије, као што је то геноцид, у огромној мери одузима тежину тим врло битним правним појмовима и на тај начин представља увреду невиним жртвама политичког насиља у целом свету.

Под предпоставком да таква резолуција буде усвојена, Србија би, исказом сопствене Скупштине, себе ставила у исти ред са нацистичком Немачком. Али не само то. То би такође зацементирало, на огромну штету Србије, једну пропагандну причу чије кључне компоненте немају упоришта у чињеницама. То би имплицитно дало подршку ставу да је Република Српска изграђена на геноциду, те би на тај начин угрозило њено даље постојање и послужило би као адут онима који се залажу за централизацију Босне. Најзад, то би српске пореске обвезнике изложило могућности тужбе за одштету, која би могла износити више милијарди евра, а то је нешто што у овом тренутку они нису у положају да исплате (нити уопште постоји разлог да се они суочавају са једном таквом обавезом).

Из свих наведених разлога, ми апелујемо на вас да одустанете од усвајања најављене резолуције о Сребреници. Ако сматрате да имате дужност да јавно манифестујете своју солидарност са жртвама рата у Босни, ми вам препоручујемо да то учините на једини правилан начин, а то је да усвојите јединствену резолуцију, написану етнички неутралним језиком, којом ће све жртве рата бити равноправно обухваћене и комеморисане.

Потписници:

Prof. Edward Herman, Универзитет државе Пенсилванија, руководилац Srebrenica Research Group (2005), Сједињене државе

Jurgen Elsaesser, аутор и новинар, Немачка

Germinal Čivikov, писац, аутор «Сребреница. Крунски сведок», Холандија

Alexander Dorin, аутор, Швајцарска

Prof. Alexander Mezyaev, Руска Федерација

Eckart Spoo, новинар и публициста, Немачка

др. Diana Johnstone, политички аналитичар и писац, аутор студије «Сулуди крсташи: Југославија, НАТО и обмане Запада» (2002), Сједињене државе и Француска

Klaus von Raussendorff, бивши дипломата и публициста, Немачка

Klaus Hartmann, председник Друштва слободних мислилаца Немачке,

подпредседник Светског савеза слободних мислилаца, Немачка

Cathrin Schütz, новинар и политички научник, аутор "Der NATO-Krieg gegen Jugoslawien. Hintergründe, Nebenwirkungen und Folgen" (Braumüller Verlag, Wien), Немачка

Prof. Dr. Velko Valkanov, председник, Национални савет за мир, Бугарска

Nikola Živković, аутор и политички аналитичар, Немачка

Dr. Patrick Barriot, лекар, Француска

Michele Altamura, новинар и политички коментатор, Италија

Christopher Black, адвокат, Канада

Jonathan Rooper, бивши политички аналитичар за BBC, независни новинар, Велика Британија

Danilo Zolo, професор теорије права, правни факултет, универзитет у Фиренци, Италија

Theodosios Kyriakidis, директор истраживачког центра St. George Peristereota, Грчка

Ing. Bernhard Frerichs, Немачка

Dirk Frerichs, Немачка

Ing. Jan-Hendrik Frerichs, Немачка

Ing. Ina Frerichs, архитекта, Немачка

Ing. Seidel Klaus, Rüsselsheim, Немачка

Reiner Bingel, техничар, Taunusstein, Немачка

Hödt Otti, медецинска сестра, Groß Gerau, Немачка

Ing. Dirksmeier Klaus, Берлин, Немачка

Ing. Davide Braga, Италија

Ing. Marco Bellini, подпредседник, Европски центар за развој, независни think-tank, Италија

Ing. Antonio Tassone, Белгија

Mick Collins, директор, Cirque Minime, Париз, Француска

Israel Adam Shamir, писац и политички филозоф, Јафа, Израел

Prof. Wolfgang Richter, вршилац дужности председника Европског савета за мир, Немачка

Zorica Surla, предавач, Немачка

Aleksandar Pavićević, предавач, Немачка

Christina Grbić-Buddingh, Арнхем, Холандија

Godfred Louis-Jensen, архитекта, Данска

Dr. Monika Nehr, Берлин, Немачка

Joachim Guilliard, новинар и аутор, Хајделберг, Немачка

Brigitte Queck, "Мајке против рата, Берлин-Бранденбург", Берлин, Немачка

Ewald Ressel, Немачка

Prof. Wolf Lettmayer, Аустрија

Thomas Werner, Нирнберг, Немачка

Peter Betscher, Друштво за међународну солидарност, Немачка

Hermann Kopp, новинар, Дизелдорф, Немачка

Maria Tsouras, Франкфурт, Немачка

Albrecht Frenzel, Немачка

Peter Franz, Вајмар, Немачка

David Peterson, адвокат, Чикаго, Сједињене државе

Prof. Dr. Hans Fischer, Берлин, Немачка

Irene Eckert, предавач, Берлин, Немачка

Hartmut Drewes, свештеник у пензији, Немачка

Elke Zwinge-Makamizile, истраживач, Берлин, Немачка

Rolf Becker, глумац, Хамбург, Немачка

Thomas Immanuel Steinberg, Хамбург, Немачка

Dr. Erika Kosse, Берлин, Немачка

Peter Franz, члан Савеза писаца Немачке, Вајмар, Немачка

Maria Melkova, преводилац, Русија

Andrey Migalin, уметник, Русија

Svetlana Bogatyryova, адвокат, Русија

Dr. Andrej Bazilevski, писац, Русија

Rainer Rupp, новинар, Немачка

Dr. Hans-Georg Ruf, члан "Forum solidarisches und friedliches

Augsburg" (<http://www.forumaugsburg.de>), Немачка

Victoria Knopp, магистар социологије, Франкфурт на Мајни, Немачка

Martin Dressel, Немачка

Brigitte Dressel, Немачка

Eduard Mader, инжењер и члан Друштва слободних мислилаца, Немачка

Dr. sc. med. Uta Mader, лекар, Немачка

Kaspar Trümpy, инжењер, Швајцарска

Karl Marek, Germany

Witold Fischer, Historian, Jena, Немачка

Марина Борисова, аналитичар, Москва, Русија

Елена Борисова, professor at the Moscow City Pedagogical University, Russia

Stefan Zeuge, Student, Berlin, Germany

Jean Toschi Marazzani Visconti, новинар и писац, Италија

YasikAntonov [Ясик Антонов], Москва, Русија

Ivan Priima, писац, Русија

Dragana Drakulić-Priima, универзитетски професор, Русија

Александр Орлов, покрет "Косовски фронт", Петербург, Русија

Dr. med Donka Lange, Farstar medical GmbH, Немачка

Барамзина Надежда Анатольевна, Санкт-Петербург, Русија

Андрей Торшин, Русија

Vladislav Kuprin, финансијски ревизор, Москва, Русија

Леонов Игорь, Русија

Чазов Вадим, Перм, Русија

Hermann Cebulla, Gelsenkirchen/Buer, Немачка

Нина Нечаева, новинар, Лобно, Русија

Rulevon Bismarck, Хамбург, Немачка

Андрей Тихомиров, историчар, Русија

Геннадий Павлов, уметник, Русија

Любовь Селютина, глумица, Русија

Ирина Чеснокова, пензионерка, Москва, Русија

Мария Чеснокова, менаџер, Москва, Русија

Чернова Татьяна, професор, Русија

Григорий Гаврилов, Москва, Русија

Зеленцова Мария Владимировна, Москва, Русија

ZinaidaPeikova, преводилац, Русија

Натыкина Елена, журналист, Москва, Русија

Paskhina Irina, Русија

Yuhanova Marina, Русија

Prokushenkova Irina, Русија

Kai Homilius, издавач, Немачка

„Не“ резолуцији о Сребреници

Пише: Апел страних интелектуалаца
субота, 20 фебруар 2010 19:25

James Bissett, бивши канадски амбасадор у Југославији [1990-1992], Канада

Dr. Hans-Günter Szalkiewicz, Берлин, Немачка

Olga Serebrovskaya, куратор музеја, Русија

John Peter Maher, универзитетски професор, Чикаго, Сједињене државе

June Kelly, истраживач, Ирска

John Kelly, новинар, Ирска

Kirill Fomchenko, Москва, Русија

Elias Davidsson, композитор и активиста за људска права, Алфтер, Немачка

Јелена Гускова, научник, Русија

Ирина Руднева, научник, Русија

Ана Филимонова, научник, Русија

Franz Fischer, секретар одбора за Базел Швајцарске радничке странке, Швајцарска

Julia Gorin, политички коментатор, Велика Британија

Andy Wilcoxson, новинар, САД.

Додатне примедбе професора Едварда Хермана: “(1) Када ће Европска унија инсистирати да се Хрватска, Сједињене државе и Уједињене нације извину Србима Хрватске за операције Бљесак и Олуја, које представљају најмасовније операције етничког чишћења у ратовима на Балкану, с тим што – за разлику од других – жртвама никада није било дозвољено да се врате својим кућама?; (2) када ће ЕУ и НАТО да се извину косовским Србима за највеће „сразмерно“ етничко чишћење током југословенских ратова, које је било изведено под покровитељством НАТО пакта после 10. јуна, 1999. године (и Ромима за етнички прогон у истом периоду)?; (3) када ће се ЕУ и САД извинити за довођење Ал-каиде у Босну и Европу да се боре против Срба (и да им секу главе), као што то до детаља описује Џон Шиндлер, бивши специјалиста за Босну у Савету за националну безбедност, у својој књизи „Несвети терор: Ал-каида и успон глобалног цихада?“

Додатне примедбе професора Александра Мезјаева:

„Начин како су МКТБЈ и Међународни суд правде поступили, када су признали геноцид у Сребреници у јулу 1995. године само подвлачи одсуство реалних доказа кривице српских војника и српских власти. Под таквим условима, усвајање резолуције значило би иступање на страни антисрпских снага.“

Додатне примедбе адвоката Кристофера Блека:

„Неопходно би било додати и захтев за признање од стране свих земаља-чланица НАТО пакта да су они починили ратне злочине против народа Србије током масивних ваздушних напада у пролеће 1999. године, када су сва правила рата била прекршена, као и признање да је споразум којим је бомбардовање било обустављено, тако што је НАТО добио дозволу да окупира Косово, био наметнут српској влади. То наметање било је извршено помоћу претње масовног убијања грађана Београда коришћењем америчких авиона Б52, а ту претњу пренели су господа Ахтисари и Черномидрин, у својству америчких агената. Они су претили да ће побити 500,000 становника Београда и град сравнити са земљом уколико њихови услови не би били прихваћени. Чак и под претпоставком да је НАТО пропаганда тачна (што ја не прихватам), Сребреница бледи у

поређењу са том врстом терора.“

Додатне примедбе професора Велко Валканова:

„Одлучно одбацујем тезу да би се оно, што се догодило у Сребреници, могло оквалификовати као геноцид. То је било трагична епизода једног грађанског рата који су распламсали непријатељи српског народа. Чврсто стојим иза протеста против признања некаквог геноцида у Сребреници.“

Додатне примедбе адвоката Давида Петерсона, Чикаго, САД:

„Без обзира на судбину становништва сребреничке *безбедне зоне* у јулу 1995. године, ово свакако да не представља пример геноцида, упркос серији политичких пресуда које је донео МКТБЈ, а које је накнадно преузео МСП. Када је Европски парламент усвојио скоро једногласно резолуцију којом је 11 јули проглашен Даном сећања на геноцид у Сребреници, то је само допринело обезвређењу овог значајног појма и тривијализацији стварних геноцида у прошлости, садашњости и будућности.“

Додатне примедбе Катрин Шиц, Берлин, Немачка

„Незадовољна сам оним делом Апела где се понашање снага Републике Српске осуђује као „ратни злочин“ и где се говори о подједнаким губицима Муслимана и Срба у рејону Сребренице. У потпуности подржавам став у Апелу да је оно што се догодило у Сребреници у јулу 1995. године још увек отворено питање: зашто се то догодило, ко је стајао иза тога, итд. То је, по мом мишљењу, најправилнији начин да се том питању приђе. И, ако ја морам признати да не знам тачно шта се тамо догодило, зашто онда да признајем некакав „ратни злочин“? Имамо ли, чак и дан данас, икаквих поузданих сазнања о Сребреници? Мислим на сазнања из неких других извора, поред западних медија и њихових такозваних невладиних организација? Њима се не може веровати.“

Додатне примедбе Владислава Куприна, Русија:

Драги господине председниче и уважени посланици,

Молим вас да не усвајате скупштинску резолуцију која би сребренички масакр у јулу 1995. третирала на такав начин да би се то дало протумачити као да Србија прихвата одговорност за „геноцид.“ Сви добронамерни људи знају да је опис тих тешких догађаја као „геноцид који су Срби учинили над муслиманима“ лаж коју пропагирају екстремни националисти и фанатици на муслиманској страни широм света. Молим вас, ради Србије, да иступите у одбрану истине, а не лажи.

Додатне примедбе Андија Вилкоксона, Сједињене Државе:

Подржавам Апел у целости, са изузетком става да су „снаге, за које се сматра да су припадале Републици Српској, тада за три дана погубиле приближно онолико муслимана колико су муслиманске снаге, вршећи нападе на оближња српска насеља, убиле Срба током претходне три године“.

Ми немамо појма колико је људи могло бити стрељано, па је самим тим немогуће тврдити да ли је та бројка већа или мања од цифре Срба које су муслимани у том региону побили. Ма да ја немам ништа против резолуције у српском парламенту ако би се у њој изразило поштовање према свим жртвама, без обзира на националност, ипак сматрам да је врло битно да се не повлачи знак једнакости између српских, муслиманских и хрватских жртава балканског рата.

Када повлачимо такав знак једнакости, тиме се замагљује питање одговорности за рат. Нема сумње да су муслимани (и у мањој мери, Хрвати) ти који ту одговорност носе. Све што се током тог рата дешавало, укључујући и масакр у Сребреници, њихова је кривица. Суштина овог питања врло је једноставна: да није било рата, не би било ни масакра.

Босански муслимани су припремали паравојне формације током две године пре него што је рат избио. Они су донели одлуку да коришћењем оружане силе преотму један део југословенске територије у циљу остварења својих политичких амбиција. Босански муслимани немају никог другог, осим саме себе, да криве за страшне последице својих

поступака. Смрт, избеглице и разарање, све су то лако предвидљиве последице када се упустимо у било какав рат. Они су то знали када су сукоб започињали и они зато сада немају право да се жале. Какве год ратне злочине да су босански Срби починили, они су то урадили у склопу грађанског сукоба који су изазвали босански муслимани. Босански муслимани нису жртве босанских Срба; они су жртве ратоборности сопствених политичких вођа. Ако муслимани желе некога да окриве за патњу коју су током рата доживели, треба их посаветовати да прст осуде упере у сопствено руководство у Сарајеву зато што постаје крајње досадно слушати њихове притужбе на Србе за последице рата који су они сами изазвали. Београд не треба да усвоји било какву резолуцију која би се могла протумачити као прихватање идеје да су муслимани били жртве Срба.

Никаква резолуција, чији је циљ одавање поште жртвама балканског рата, не би била праведна уколико не садржи категоричку осуду режима Алије Изетбеговића, који је рат изазвао. Бесмислено је одавати пошту жртвама а истовремено избегавати да се каже чије су жртве они били. Београд треба да усвоји резолуцију у којој се помињу жртве, али у тај текст треба обавезно ставити изричиту осуду режима Алије Изетбеговића који је покренуо рат без којег ти јадни људи никада не би ни постали жртве.